

Regeringens proposition

1983/84: 138

om ändring i räntelagen (1975: 635);

beslutad den 8 mars 1984.

Regeringen föreslår riksdagen att anta det förslag som har tagits upp i bifogade utdrag av regeringsprotokoll ovannämnda dag.

På regeringens vägnar

OLOF PALME

STEN WICKBOM

Propositionens huvudsakliga innehåll

I propositionen föreslås vissa ändringar i räntelagen (1975: 635). Sålunda skall dröjsmålsränta i fortsättningen utgå med åtta i stället för som f. n. fyra procentenheter över diskontot. Vidare föreslås att dröjsmålsränta inte skall utgå på skadestånd för personskada innan det har slutligt avgjorts vilka förmåner som utgår från den allmänna försäkringen eller arbetsska-deförsäkringen e. d. I stället skall räntan i dessa fall utgå i form av avkastningsränta, dvs. med två procentenheter över diskontot.

Lagändringarna avses träda i kraft den 1 juli 1984.

Propositionens lagförslag

Förslag till

Lag om ändring i räntelagen (1975:635)

Härigenom föreskrivs att 6 § räntelagen (1975:635) skall ha nedan angivna lydelse.

Nuvarande lydelse

I fall som avses i 3 eller 4 § beräknas ränta för år enligt en räntefot som motsvarar det av riksbanken fastställda, vid varje tid gällande diskontot med tillägg av *fyra* procentenheter.

Föreslagen lydelse

6 §

I fall som avses i 3 eller 4 § beräknas ränta för år enligt en räntefot som motsvarar det av riksbanken fastställda, vid varje tid gällande diskontot med tillägg av *åtta* procentenheter. *Om det vid bestämmande av skadestånd med anledning av personskada skall avräknas förmåner som utgår enligt 5 kap. 3 § 1 skadeståndslagen (1972:207), utgör dock tillägget till diskontot för tiden till dess att det har slutligt avgjorts vilka sådana förmåner som utgår endast två procentenheter.*

Denna lag träder i kraft den 1 juli 1984. Lagen gäller dock ej i fall då ränta har börjat löpa före nämnda dag.

JUSTITIEDEPARTEMENTET

Utdrag
PROTOKOLL
vid regeringssammanträde
1984-02-23

Närvarande: statsministern Palme, ordförande, och statsråden I. Carlsson, Lundkvist, Feldt, Sigurdson, Gustafsson, Leijon, Hjelm-Wallén, Peterson, Andersson, Boström, Bodström, Göransson, Dahl, R. Carlsson, Holmberg, Hellström, Thunborg, Wickbom

Föredragande: statsrådet Wickbom

Lagrådsremiss om ändring i räntelagen (1975: 635)

---

1 Inledning

Regler om skyldighet att betala ränta på penningfordringar inom förmögenhetsrättens område finns i räntelagen (1975: 635). Reglerna är dispositiva, dvs. de gäller i den mån inte annat är avtalat eller utfäst eller särskilt föreskrivet. Lagen innehåller regler om dröjsmålsränta och avkastningsränta. I lagen preciseras också den tidpunkt från vilken ränta i olika fall skall börja utgå.

Räntelagen har varit i kraft sedan den 1 januari 1976. Efter hand har önskemål förts fram om en översyn av lagen i skilda hänseenden. Sålunda har datainspektionen i en skrivelse till justitiedepartementet den 3 december 1982 framhållit att den nuvarande dröjsmålsräntan är för låg och därför bör höjas. Också Stockholms kommun har i en skrivelse till justitiedepartementet den 30 mars 1983 tagit upp frågan om dröjsmålsräntans höjd. Vidare har Försäkringsbranschens serviceaktiebolag i en skrivelse till justitiedepartementet den 2 mars 1981 framhållit att räntelagens bestämmelser om dröjsmålsränta medför vissa problem i försäkringsbolagens verksamhet när det gäller skadestånd vid personskada.

I departementspromemorian (Ds Ju 1983: 16) Ändringar i räntelagen har behandlats de frågor som sålunda har aktualiserats. Promemorian har remissbehandlats.

Till protokollet i detta ärende bör fogas dels det lagförslag som promemorian innehåller som *bilaga 1*, dels en förteckning över remissinstanserna som *bilaga 2*. En sammanställning av remissyttrandena har gjorts i justitiedepartementet och finns tillgänglig i lagstiftningsärendet (Dnr 3202-83).

Beträffande nuvarande svenska och andra nordiska förhållanden kan hänvisas till promemorian.

I lagstiftningsärendet har samråd skett med justitiedepartementen i de andra nordiska länderna.

2 Motivering

2.1 Dröjsmålsrätans höjd

I förarbetena till räntelagen (se SOU 1974: 28, prop. 1975: 102, LU 1975: 30) anges tre kriterier som i huvudsak bör vara avgörande vid bestämmandet av dröjsmålsrätans höjd. För det första bör räntan inte vara så låg att det framstår som lönsamt för gäldenären att betala senare än på förfallodagen. Av detta följer enligt förarbetena att räntan bör vara högre än placeringsränta eller upplåningsränta på samma risknivå. För det andra bör den legala dröjsmålsrätan inte vara så låg att en gäldenär i betalningssvårigheter prioriterar betalningen av de fordringar som har en avtalad dröjsmålsränta framför dem vilkas räntefot bestäms av lagen. I förarbetena sägs att detta leder till att den legala räntan inte bör vara nämnvärt lägre än den ränta som avtalas efter marknadsmässiga grunder. För det tredje bör räntan vara tillräckligt hög för att borgenären även skall kunna få viss kompensation för de särskilda olägenheter som han lider genom att inte få betalt i rätt tid.

För att dröjsmålsrätan bl. a. skall verka som ett påtryckningsmedel ansågs räntenivån böra sättas så att den något överstiger den ränta som är vanlig vid exempelvis checkräkningskrediter. Dröjsmålsrätan bestämdes därför till diskontot med tillägg av fyra procentenheter (se 6 § räntelagen).

Under de första åren sedan räntelagen hade trätt i kraft förelåg överensstämmelse mellan utvecklingen av dröjsmålsrätan och räntesatsen för checkräkningskredit. Efter hand har emellertid denna överensstämmelse blivit mindre. Fr.o.m. år 1981 har dröjsmålsrätan understigit räntan för checkräkningskredit. Enligt riksbankens analys för september månad 1983 var genomsnittsräntan för krediter i räkning i affärsbankerna (checkräkningskrediter exkl. byggnadskrediter) 14,91 % (inkl. avgift). Efter den senaste diskontoändringen i april 1983 uppgår dröjsmålsrätan till 12,5 %.

Datainspektionen har i sin skrivelse till justitiedepartementet framhållit att dröjsmålsränta enligt räntelagen numera är en billigare kredit än ett banklån mot säkerhet och efter vederbörlig kreditprövning. Enligt inspektionen synes tendensen vara att fordringsägare därför bortser från räntelagens bestämmelser och i fakturan debiterar en högre dröjsmålsränta.

Stockholms kommun har i sin skrivelse till justitiedepartementet hänvisat till en promemoria, där det framhålls att marknadsräntan efter räntelagens tillkomst har kommit att ligga på en så hög nivå att räntelagens dröjsmålsränta inte har varit tillräcklig för att tillgodose de syften som ursprungligen låg bakom denna ränta.

I departementspromemorian uttalas att dröjsmålsrätan sedan några år

tillbaka inte längre uppfyller de krav som uppställdes vid räntelagens tillkomst när det gäller räntans höjd. Enligt promemorian bör dröjsmålsräntan anpassas till det nuvarande kreditläget genom en ändring av antalet procentenheter som skall läggas till diskontot. Promemorian mynnar ut i förslaget att dröjsmålsräntan i fortsättningen skall utgå med åtta procentenheter över diskontot.

Detta förslag har tillstyrkts av flertalet remissinstanser, bl. a. riksbanksfullmäktige, bankinspektionen, bankorganisationerna, så gott som samtliga näringslivsorganisationer samt allmänna reklamationsnämnden. Konsumentverket anser dock att en höjning av dröjsmålsräntan över huvud taget inte bör genomföras i fordringsförhållanden mellan näringsidkare och konsumenter. Vidare framhåller Landstingsförbundet att den föreslagna höjningen av dröjsmålsräntan bör begränsas till sex procentenheter över diskontot. Stockholms kommun och Svenska inkassoföreningen menar däremot att dröjsmålsräntan bör höjas till tio procentenheter över diskontot, och televerket uttalar sig i samma riktning. Slutligen ifrågasätter några remissinstanser om inte dröjsmålsräntan kan konstrueras på ett sätt som gör att den bättre än f.n. anpassas till det vid varje tillfälle rådande kreditläget.

Enligt min mening är det uppenbart att den nuvarande dröjsmålsräntan bör höjas så att det ursprungliga syftet med den åter uppnås. Jag kan inte se någon anledning till att i detta sammanhang göra skillnad mellan fordringsförhållanden på konsumentområdet och andra fordringsförhållanden. En höjning av dröjsmålsräntan bör därför nu genomföras generellt för alla slag av fordringsförhållanden. En annan sak är att det senare kan finnas skäl att uppställa särskilda ränteregler för konsumentförhållanden. Den frågan återkommer jag till i avsnitt 2.4.

Som har anförts i departementspromemorian bör man inte nu gå ifrån konstruktionen av dröjsmålsräntan som en ränta motsvarande diskontot med tillägg av vissa procentenheter. Diskontots roll som normgivare för räntesättningen har visserligen på senare tid försvagats. Det finns emellertid f.n. knappast någon annan måttstock som skulle kunna överta diskontots roll. Jag anser det inte heller lämpligt att, som någon remissinstans har varit inne på, låta dröjsmålsräntan följa enbart diskontot t. ex. på så sätt att dröjsmålsräntan bestäms till dubbla diskontot. Förhållandet mellan diskontot och den allmänna räntenivån är nämligen inte konstant, varför man inte kan lita till diskontot ensamt som en användbar måttstock på räntenivån.

Liksom tanken var när räntelagen kom till bör dröjsmålsräntan bestämmas så att den något överstiger den räntenivån som är vanlig vid exempelvis checkräkningskrediter. Däremot bör dröjsmålsräntan inte sättas ännu högre för att komma närmare eller överensstämma med vissa höga räntor som bestäms på marknadsmässig grund. Bestämmande för dessa räntor är nämligen i många fall en strävan att ge kompensation för särskilda admini-

strationskostnader som är förenade med just den ifrågavarande krediten. Sådana faktorer bör inte beaktas när det gäller att fastställa nivån för en allmän dröjsmålsränta.

Den i departementspromemorian föreslagna höjningen av dröjsmålsräntan från fyra till åtta procentenheter över diskontot tillgodoser i varje fall f.n. de synpunkter på dröjsmålsräntans nivå som jag nu har fört fram. Liksom det stora flertalet remissinstanser tillstyrker jag därför detta förslag.

Naturligtvis kan förhållandena på kreditmarknaden så småningom utvecklas så att en ny justering av dröjsmålsräntan kan bli nödvändig. Som har sagts i departementspromemorian bör man dock undvika alltför täta ändringar av sättet att bestämma dröjsmålsräntan. Någon årlig korrigerings av dröjsmålsräntan – som statens pris- och kartellnämnd har föreslagit under remissbehandlingen – bör därför inte införas.

2.2 Ränta på skadestånd och försäkringsersättning

I fråga om försäkringsersättning gäller enligt 24 § lagen (1927:77) om försäkringsavtal att, om inget annat har angetts i försäkringsvillkoren, betalningsskyldigheten skall fullgöras en månad efter det att försäkringsbolaget har fått meddelande om försäkringsfallet samt tagit emot handlingar och andra upplysningar som är tillgängliga för den som begär ersättning (se 22 § försäkringsavtalslagen). En i sak motsvarande bestämmelse finns i 38 § konsumentförsäkringslagen (1980:38). Förfallodagen för försäkringsersättningen anses i dessa fall bestämd i förväg. Det innebär att dröjsmålsränta enligt 3 § första stycket räntelagen utgår från den sålunda bestämda förfallodagen.

När det gäller krav på förfallna skadeståndsbelopp utgår dröjsmålsränta enligt 4 § andra stycket räntelagen en månad efter det att borgenären har framställt krav på ersättning och lagt fram utredning som med hänsyn till omständigheterna skäligen kan begäras av honom. Dröjsmålsränta på skadestånd börjar alltså i princip utgå från samma tidpunkt som när det gäller försäkringsersättning.

Försäkringsbranschens serviceaktiebolag har i sin skrivelse till justitiedepartementet hänvisat till en promemoria, som har utarbetats av jurister inom försäkringsbranschen, samt hemställt att de synpunkter som förs fram i promemorian läggs till grund för överväganden om ändringar i räntelagen.

I försäkringsbolagens promemoria sägs sammanfattningsvis att bestämmelserna i 4 § räntelagen har medfört så betydande olägenheter vid personskaderegleringen att de motiverar att lagen ses över. Vid en sådan översyn bör framför allt eftersträvas regler som inte medför dröjsmålsränta när något egentligt dröjsmål på gäldenärens sida ej kan anses föreligga. Vidare bör eftersträvas att "dubbel" inflationskompensation inte blir möj-

lig i sådana fall då skadeståndet bestäms på en nivå där penningvärdets försämringar redan har beaktats. Slutligen är det angeläget att reglerna görs klara och entydiga, så att svårlösta tvister i räntefrågan kan undvikas.

I departementspromemorian föreslås att dröjsmålsränta inte skall utgå på fordran på skadestånd för personskada innan det har slutligt avgjorts vilka förmåner från annat håll som skall avräknas enligt 5 kap. 3 § 1 skadeståndslagen (1972:207). Det rör sig här framför allt om ersättning från den allmänna försäkringen eller arbetsskadeförsäkringen. I sådana fall bör räntan i stället utgå i form av avkastningsränta, dvs. diskontot med tillägg av två procentenheter (se 5 § räntelagen). I departementspromemorian har också behandlats de övriga frågor som försäkringsbolagen har tagit upp. När det gäller dessa frågor mynnar promemorian ut i slutsatsen att det saknas skäl att ändra de nuvarande bestämmelserna i räntelagen om dröjsmålsränta på skadestånd och försäkringsersättning.

Den ändring i räntelagen som föreslås i departementspromemorian har tillstyrkts eller lämnats utan erinran av samtliga remissinstanser utom bankinspektionen och Sveriges advokatsamfund. Också jag anser att denna ändring är befogad. I de fall som avses med förslaget saknar gäldenären helt möjlighet att påverka situationen. Det är därför rimligt att endast avkastningsränta utgår för tiden till dess att det har slutligt avgjorts vilka förmåner från den allmänna försäkringen eller arbetsskadeförsäkringen e.d. som den skadelidande har rätt till.

Som har föreslagits i departementspromemorian bör en bestämmelse om detta tas in som ett nytt andra stycke i 6 § räntelagen. Jag vill tillägga att när det i annan lagstiftning hänvisas till den räntesats som gäller enligt denna paragraf, hänvisningen kommer att avse det stycke i paragrafen som i varje särskilt fall är tillämpligt på den fordran som det är fråga om. Motsvarande gäller i fråga om den hänvisning till paragrafen som finns i 7 § räntelagen.

Under remissbehandlingen har Svenska försäkringsbolags riksförbund framhållit att den nu förordade ändringen inte är tillräcklig för att tillmötesgå den kritik som försäkringsbolagen har fört fram mot räntelagen när det gäller ränta på skadestånd och försäkringsersättning. Riksförbundet vidhåller försäkringsbolagens uppfattning att dröjsmålsränta inte heller bör utgå vid andra oundvikliga betalningsdröjsmål, t. ex. på grund av en utdragen medicinsk utredning av skadefallet. I stället bör det i dessa fall vara tillräckligt med avkastningsränta. En liknande inställning redovisas av hovrätten för Västra Sverige.

För egen del vill jag understryka vad som har sagts i departementspromemorian om att termen dröjsmålsränta – som f.ö. inte återfinns i själva lagen – inte bör tas för bokstavligt och uppfattas som att den som måste betala räntan har gjort sig skyldig till något klandervärt. Bl.a. i sådana fall där fastställandet av ersättning för personskada kan behöva anstå i avvaktan på utvecklingen och dess följder kan det finnas högst legitima skäl till

att utbetalningen kan dröja ganska länge. Det stöter dock på stora svårigheter att – i vidare mån än som nyss har förordats – på ett rättvisande och samtidigt lagtekniskt enkelt sätt skilja ut dessa fall från dem som utmärks av att gäldenären har gjort sig skyldig till en renodlad betalningsförsumelse. Åtminstone f.n. finns det därför inte underlag för några mera långtgående ändringar i aktuellt hänseende än som har föreslagits i departementspromemorian.

Jag vill dock inte utesluta att detta ställningstagande kan behöva omprövas som följd av de resultat som en allmän översyn av räntelagen kan medföra. Jag återkommer till denna översyn i avsnitt 2.4.

Under remissbehandlingen har Folksam särskilt uppehållit sig vid det problem som en utdragen skadereglering kan medföra i och med att den ersättning som den skadelidande slutligen anses berättigad till brukar fastställas i det penningvärde som gäller när utbetalningen sker. Den skadelidande får härigenom kompensation för den penningvärdoförsämring som kan ha ägt rum sedan skadan inträffade. Om den skadelidande dessutom får dröjsmålsränta beräknad på det belopp som betalas ut, blir den skadelidande i viss mån dubbelkompenserad för penningvärdets fall.

Som framhållits i departementspromemorian utgår dröjsmålsränta enligt räntelagen på det belopp som fordringen uppgick till när skyldigheten att utge denna ränta uppkom. Någon dubbelkompensation för penningvärdets fall uppstår då inte. Att det av administrativa eller andra skäl i praktiken kan vara svårt att beräkna dröjsmålsräntan på annat belopp än den ersättning som betalas ut är en annan sak. Enligt min mening är detta inte något skäl för att ändra räntelagen i detta hänseende. I detta lagstiftningsärende saknas f.ö. tillräckligt underlag för hur en sådan ändring skulle genomföras.

2.3 Ränta vid återgång av betalning

Enligt 2 § andra stycket räntelagen utgår avkastningsränta när betalning går åter vid hävning av ett avtal till följd av betalningsmottagarens kontraktsbrott eller på liknande grund. Räntan utgår från den dag betalningen erlades till och med den dag återbetalning sker eller, om återbetalning inte görs i rätt tid, till och med den dag från vilken dröjsmålsränta börjar utgå.

Den angivna bestämmelsen är tillämplig oberoende av vad typ av avtal det är fråga om. Den har emellertid i första hand tillkommit med tanke på köp. I sådana fall gäller bestämmelsen vid hävning på grund av säljarens dröjsmål eller på grund av fel i godset. Bestämmelsen är inte tillämplig när betalning går åter på grund av något förhållande som är att hänföra till den betalande. Om säljaren häver köpet på grund av ett kontraktsbrott på köparens sida med den följden att köpeskillingen skall återbäras, utgår alltså ingen ränta på köpeskillingen. Det har överlämnats till rättstillämpningen att avgöra när omständigheterna kan motivera att ränta skall utgå i

sådana fall. Vid köp på avbetalning blir dock konsumentkreditlagen (1977: 981) eller lagen (1978: 599) om avbetalningsköp mellan näringsidkare m.fl. tillämplig. Avräkning sker då enligt reglerna i någon av dessa lagar.

I departementspromemorian föreslås att bestämmelsen om avkastningsränta på grund av kontraktsbrott e.d. vid återgång av betalning görs tillämplig oavsett vilken av parterna som har gjort sig skyldig till kontraktsbrottet.

Huvuddelen av remissinstanserna har tillstyrkt förslaget eller lämnat det utan erinran. Svenska kommunförbundet anser dock att den föreslagna ändringen är obefogad, medan Sveriges industriförbund, Sveriges grossistförbund och Sveriges hantverks- och industriorganisation – Familjeföretagen förordar att frågan övervägs inom ramen för det pågående arbetet på en ny köplag.

Också jag anser att frågan om ränta vid återgång av betalning på grund av kontraktsbrott e.d. har sådant samband med den översyn av köplagen som f.n. företas i nordiskt samarbete att den bör behandlas i det sammanhanget. Frågan bör alltså inte tas upp vid den begränsade översyn av räntelagen som nu är aktuell.

2.4 Övriga frågor

Vid räntelagens tillkomst diskuterades om lagens regler borde göras tvingande på konsumentområdet (se prop. 1975: 102 s. 82 f). Denna tanke avvisades då men har på senare tid aktualiserats på nytt. Vidare har allmänna reklamationsnämnden i remissyttrande över konsumenttjänstutredningens förslag till konsumenttjänstlag (SOU 1979: 36) ifrågasatt om man inte bör överväga att för konsumentförhållanden åstadkomma enklare regler om dröjsmålsränta än de som nu finns i räntelagen.

I departementspromemorian sägs att det – sedan lagen nu har varit i kraft i åtta år – kan finnas anledning att se över den mera allmänt. En sådan översyn har tillstyrkts av flera remissinstanser. Enligt allmänna reklamationsnämnden – som på nytt har understrukt behovet av enkla ränteregler i konsumentförhållanden – är det önskvärt att översynen kommer igång utan dröjsmål.

Jag delar uppfattningen att räntelagen bör ses över och avser att inom kort föreslå regeringen att tillkalla en särskild utredare för att göra denna översyn. Denne bör därvid behandla – förutom frågan om särskilda ränteregler i konsumentförhållanden – bl. a. en del andra frågor rörande lagen som har aktualiserats i detta lagstiftningsärende, t. ex. om ränta på skadestånd på grund av brott och ränta på ersättning för rättegångskostnader. Jag finner därför inte anledning att nu ta upp dessa frågor.

2.5 Ikraftträdande m. m.

Som framgått av vad jag har sagt i avsnitt 2.1 är det rådande ränteläget sådant att en höjning av den nuvarande dröjsmålsräntan är angelägen. Med hänsyn främst till detta bör de föreslagna lagändringarna träda i kraft så snart som möjligt. Tidpunkten för ikraftträdandet kan lämpligen bestämmas till den 1 juli 1984.

De nya reglerna bör kunna tillämpas i fall då ränta har börjat löpa efter ikraftträdandet, även om den fordran på vilken räntan utgår har uppkommit före denna tidpunkt. Däremot bör reglerna inte tillämpas i fall då ränta har börjat löpa före ikraftträdandet (jfr prop. 1975: 102 s. 112, 131, 204 och 211).

3 Upprättat lagförslag

I enlighet med vad jag nu har anfört har inom justitiedepartementet upprättats ett förslag till lag om ändring i räntelagen (1975: 635).

Förslaget bör fogas till protokollet i detta ärende som *bilaga 3*.

4 Hemställan

Jag hemställer att lagrådets yttrande inhämtas över lagförslaget.

5 Beslut

Regeringen beslutar i enlighet med föredragandens hemställan.

LAGRÅDET

Utdrag
PROTOKOLL
vid sammanträde
1984-03-01

Närvarande: justitierådet Höglund, f. d. justitierådet Hessler, regeringsrådet Wahlgren.

Enligt utdrag av protokoll vid regeringssammanträde den 23 februari 1984 har regeringen på hemställan av statsrådet Wickbom beslutat inhämta lagrådets yttrande över förslag till lag om ändring i räntelagen (1975: 635).

Förslaget har inför lagrådet föredragits av hovrättsassessorn Göran Håkansson.

Förslaget föranleder följande yttrande av *lagrådet*:

Lagrådet lämnar förslaget utan erinran.

JUSTITIEDEPARTEMENTET

Utdrag
PROTOKOLL
vid regeringssammanträde
1984-03-08

Närvarande: statsministern Palme, ordförande, och statsråden I. Carlsson, Lundkvist, Feldt, Sigurdson, Gustafsson, Hjelm-Wallén, Peterson, Andersson, Boström, Gradin, Dahl, R. Carlsson, Holmberg, Hellström, Wickbom.

Föredragande: statsrådet Wickbom.

Proposition om ändring i räntelagen (1975: 635)

Föredraganden anmäler lagrådets yttrande¹ över förslag till lag om ändring i räntelagen (1975: 635).

Föredraganden redogör för lagrådets yttrande och anför.

Lagrådet har lämnat lagförslaget utan erinran.

Ett par redaktionella ändringar bör göras i det remitterade förslaget. Sålunda bör det föreslagna andra stycket i 6 § i stället tas in i paragrafens första stycke som en ny andra mening. Samtidigt bör ordalydelsen jämkas något.

Med hänvisning till vad jag nu har anfört hemställer jag att regeringen föreslår riksdagen

att anta det av lagrådet granskade lagförslaget med vidtagna ändringar.

Regeringen ansluter sig till föredragandens överväganden och beslutar att genom proposition föreslå riksdagen att anta det förslag som föredraganden har lagt fram.

¹ Beslut om lagrådsremiss fattat vid regeringssammanträde den 23 februari 1984.

Departementspromemorians lagförslag**Förslag till****Lag om ändring i räntelagen (1975: 635)**

Häri genom föreskrivs att 2 och 6 §§ räntelagen (1975: 635) skall ha nedan angivna lydelse.

*Nuvarande lydelse**Föreslagen lydelse*

2 §

Ränta på fordran utgår ej för tid innan fordringen är förfallen till betalning.

På fordran som avser återgång av betalning då avtal hävts till följd av *betalningsmottagarens* kontraktsbrott eller på liknande grund utgår dock ränta för tiden från den dag betalningen erlades till och med den dag återbetalning sker eller, om återbetalning ej sker i rätt tid, den dag från vilken ränta börjar utgå enligt 3 eller 4 §.

På fordran som avser återgång av betalning då avtal hävts till följd av kontraktsbrott eller på liknande grund utgår dock ränta för tiden från den dag betalningen erlades till och med den dag återbetalning sker eller, om återbetalning ej sker i rätt tid, den dag från vilken ränta börjar utgå enligt 3 eller 4 §.

6 §

I fall som avses i 3 eller 4 § beräknas ränta för år enligt en räntefot som motsvarar det av riksbanken fastställda, vid varje tid gällande diskontot med tillägg av *fyra* procentenheter.

I fall som avses i 3 eller 4 § beräknas ränta för år enligt en räntefot som motsvarar det av riksbanken fastställda, vid varje tid gällande diskontot med tillägg av *åtta* procentenheter.

Om det vid bestämmande av skadestånd med anledning av personskada skall avräknas förmåner som avses i 5 kap. 3 § 1 skadeståndslagen (1972:207), utgör dock det i första stycket nämnda tillägget två procentenheter för tiden till dess att det har slutligt avgjorts vilka sådana förmåner som borgenären är berättigad till.

Denna lag träder i kraft den 1 juli 1984. Lagen gäller dock ej i fall då ränta har börjat löpa före nämnda dag.

*Bilaga 2***Förteckning över remissinstanserna**

Efter remiss har yttranden över departementspromemorian avgetts av hovrätten för Västra Sverige, datainspektionen, kommerskollegium, televerket, bankinspektionen, försäkringsinspektionen, konsumentverket, statens pris- och kartellnämnd, Stockholms kommun, försäkringsrättskommittén, Svenska kommunförbundet, Landstingsförbundet, Sveriges advokatsamfund, Sveriges industriförbund, Sveriges grossistförbund, Sveriges köpmannaförbund, Sveriges hantverks- och industriorganisation – Familjeföretagen, Kooperativa förbundet, Svenska handelskammarförbundet, Finansbolagens förening, Svenska inkassoföreningen, riksbanksfullmäktige, Svenska bankföreningen, Sveriges föreningsbankers förbund, Svenska sparbanksföreningen, Svenska försäkringsbolags riksförbund och Folksam.

Post- och kreditbanken (PK-banken) har instämt i Svenska bankföreningens yttrande.

Kommerskollegium har bifogat yttranden från Skånes handelskammare och Stockholms handelskammare.

Yttranden har dessutom inkommit från Sveriges speditörförbund och Svenska elverksföreningen.

Lagrådsremissens lagförslag**Förslag till****Lag om ändring i räntelagen (1975: 635)**

Härigenom föreskrivs att 6 § räntelagen (1975:635) skall ha nedan angivna lydelse.

Nuvarande lydelse

I fall som avses i 3 eller 4 § beräknas ränta för år enligt en räntefot som motsvarar det av riksbanken fastställda, vid varje tid gällande diskontot med tillägg av *fyra* procentenheter.

Föreslagen lydelse

6 §

I fall som avses i 3 eller 4 § beräknas ränta för år enligt en räntefot som motsvarar det av riksbanken fastställda, vid varje tid gällande diskontot med tillägg av *åtta* procentenheter.

Om det vid bestämmande av skadestånd med anledning av personskada skall avräknas förmåner som avses i 5 kap. 3 § 1 skadeståndslagen (1972:207), utgör tillägget till diskontot i stället två procentenheter för tiden till dess att det har slutligt avgjorts vilka sådana förmåner som borgenären är berättigad till.

Denna lag träder i kraft den 1 juli 1984. Lagen gäller dock ej i fall då ränta har börjat löpa före nämnda dag.

Innehåll	Sid.
Propositionens huvudsakliga innehåll	1
Propositionens lagförslag	2
Utdrag av protokoll vid regeringssammanträde den 23 februari 1984	3
1 Inledning	3
2 Motivering	4
2.1 Dröjsmålsräntans höjd	4
2.2 Ränta på skadestånd och försäkringsersättning	6
2.3 Ränta vid återgång av betalning	8
2.4 Övriga frågor	9
2.5 Ikraftträdande m. m.	10
3 Upprättat lagförslag	10
4 Hemställan	10
5 Beslut	10
Utdrag av lagrådets protokoll den 1 mars 1984	11
Utdrag av protokoll vid regeringssammanträde den 8 mars 1984	12
Bilaga 1 Departementspromemorians lagförslag	13
Bilaga 2 Förteckning över remissinstanserna	14
Bilaga 3 Lagrådsremissens lagförslag	15